

BEATRIJS' LIEFDE.

DOOR

T. PLUIM.

Gebogen ligt zij in haar stille cel;
Door 't gotisch boograam valt de laatste gloed
Van 't avondlicht in Rembrandtsch coloriet —
Een vreemde strijd van donker en van licht.
Bleek blinkt daarin haar lelieblank gelaat,
Gelijk de maan door 't wazig wolkenfloers
In wild bewogen, langen najaarsnacht.
Zij ligt als een, die roerloos boete doet
En bij het bidden haar gebed vergeet.
Want zooals om haar licht en donker strijdt,
Zoo kampen deugd en zonde ook in haar ziel.
Maar om haar dikt de duisternis steeds aan
En in haar wint de zonde ook op de deugd.

Zoo dekt het donker lang 't bezweken hart
Gelijk een dichte wolk de heldre zon.

Doch eensklaps klimt er aan den oostertrans
De bleeke maan in zilverzachten gloed.
Zoo rijst ook aan den hemel harer ziel
En zoete erinn'ring in een wonder licht.
Het landschap ligt weer vóór haar zooals toen:
De lente lachte in gouden zonnegloed,
De hemel kaatste blij haar lach terug
En ieder wolkje scheen een zoet gedicht.
De bloemen bloeiden in haar eerste jeugd,

Vol zoete roken, die de luwe wind
Als stofgoudwolken dartel om haar blies.
De vogels zongen van hun liefde luid,
In wondre rythmen, maar vol melodie.
De bonte vlinders speelden om haar heen
Als de gedachten in haar meisjeshart.
Toen stond in 't lentelaantje, waar zij ging,
Plots voor haar blik die eene jongeling,
Die haar een droom scheen, heimlijk stil gedroomd.
Op zijn gelaat lag heel het lentelicht,
En o! zijn oog blonk als haar eigen ziel
Van louter liefdegloed en gouden droom.
En wat hij zeide, klonk als 't voogdenlied
In wondre rythmen, maar vol melodie.
En toen hij haar, — zij zelve wist niet hoe, —
Den kus der liefde drukte op haren mond,
Was 't of er bloemen bloeiden om haar heen
Vol zoete roken, die de luwe wind
Als stofgoudwolken dartel om haar blies.
En als de bonte vlinders om haar hoofd,
Zoo speelden de gedachten in haar hart.

Doch plotsling schuilt de maan weg in een wolk
En in haar ziel valt dichte duisternis.

Wat harden strijd, in wanhoop doorgestreên,
Vóór zij 't bevel der ouders volgen kon;
Wat donkre wolk kwam in haar heldre ziel,
Eer zooveel schitterend zonlicht was bedekt.
Maar iedre wolk heeft toch haar gouden rand;
En als zij hier, stil in haar kille cel,
Dien rand zag schitteren in zijn glanzend goud,
Stond heel de wolk op eens in 't volle licht.
Dan bad ze in wanhoop steeds een boetgebed
En kracht naar kruis vroeg zij der Moedermaagd.
Gelijk Háár Zoon den wilden storm gebod,
Zoo werd heur stormend hart dan kalm en stil.

Maar zooals straks zag zij 't verleden nooit.
 Het kwam haar toen, na zooveel donker leed,
 Veel schooner voor, als waar 't een liefdedroom
 Hoog in den glans des hemels zelf gedroomd.
 Geen bidden baatte toen voor al dat licht;
 En zooals zij dien éénen lentedag
 Zich liet omhelzen door dien schoonen man,
 Wierp zij zich willig als een weerloos kind
 In de armen van die zoete erinnering.

Men zegt, dat als den Griek een god verscheen,
 Nog lang de lucht met geuren was vervuld,
 Die lieflijk wolkten uit 't ambrosisch haar.
 Zoo voelde ook Beatrijs een langen tijd
 De zoetheid nog van haar herinnering.
 Doch toen ook die gelijk haar droom verdween,
 En zij alleen bleef in haar leege cel,
 Klonk plotsling door haar ziel zijn vroeger woord:
 „Kom mee met mij en leg uw sluier af
 En leef in liefde veilig aan mijn zij.”
 Toen was haar strijd om liefde of plicht gestreên.
 In 't duister om haar ziet zij hem weer staan,
 Gelijk een god door hemelsch licht omstraald
 En lokkend met zijn zoeten lentelach.
 Stil sluipt zij heen naar 't Moeder-Gods-altaar,
 Legt daar heur kleed neer, bidt een boetgebed
 En vlucht dan tot hem in den stillen nacht.

Baarn, 1890.